

95956

BRILLIANT
CLASSICS

NOT A SINGLE ROAD

MUSIC WRITTEN FOR SELDOM SENE

SELDOM SENE Recorder Quintet

NOT A SINGLE ROAD

Aspasia Nasopoulou b. 1972

Ten dipoles (2016)

*Commission supported by the Dutch
Fund for the Performing Arts (Fonds
Podiumkunsten)*

1. Good Bad	1'40
2. Even Odd	3'25
3. One Many	3'52
4. Female Male	1'55
5. Still Moving	3'48
6. Dark Light	2'20
7. Right Left	1'28
8. Straight Bent	2'58
9. Square Oblong	2'48
10. Limited Unlimited	2'58

Sören Sieg b. 1966

Mathongo amnandi – African suite

No.24 (2018)

11. Free as a bird	3'16
12. Dream stories	4'30
13. Blue Earth	3'42
14. Awakening	2'35

Seldom Sene *recorder quintet*

Stephanie Brandt · Ruth Dyson · Hester Groenleer · Eva Lio · María Martínez Ayerza

Paul Leenhouts b.1957

15. Quo quondam victa furore

(2015) 6'59

*Commission supported by the Dutch
Fund for the Performing Arts (Fonds
Podiumkunsten)*

Thanasis Deligiannis b.1983

A bit unfair (2017)

Texts: Iacovos Cambis

Commission supported by Het

Orgelpark, Amsterdam

16. January	2'14
17. Little squirrels	2'57
18. A bit unfair	2'11

All compositions in this album are dedicated to Seldom Sene.

Players

SB – Stephanie Brandt · RD – Ruth Dyson
HG – Hester Groenleer · EL – Eva Lio
MMA – María Martínez Ayerza

Instruments

All in A=440Hz unless stated otherwise
*The figures between square brackets indicate the
track numbers.*

Ture Bergström, Næstved (Denmark)

Contrabass in F after an original in Paris, Musée de
la Musique [MMA: 1]

Stephan Blezinger, Eisenach (Germany)

Tenor in c' after Bressan [EL: 16, 17, 18]

Adrian Brown, Amsterdam (The Netherlands)

Voice flute in d' after Denner [MMA: 3]

Coolsma, Utrecht (The Netherlands)

Alto in f' [HG: 17, 18]

Friedrich Von Huene, Cambridge, MA (USA)

Soprano in c" after Terton (A=415Hz) [HG: 4]
3 altos in f' after Rippert [SB: 17: RD: 16, 18;
MMA: 17]
3 tenors in d' (voice flute) after Bressan (A=415Hz)
[SB, RD & HG: 3]

Guido Hulsens, Coulonges (France)

Tenor in d' (voice flute) after Bressan (A=415Hz)
[EL: 3]

Küng, Schaffhausen (Switzerland)

Garklein in c" [HG: 6]

Francesco Li Virghi, Orte (Italy)

Renaissance consort after Claude Rafi:
Soprano in c" [RD: 8; HG: 1, 2]

Alto in g" [SB: 2]

Alto in f' [SB: 11, 12, 13, 14; RD: 1, 2]

2 tenors in c' [SB: 1; RD: 11, 12, 13, 14; EL: 2, 11,
12, 13, 14]

Basset in g [MMA: 2]

'Praetorius' Renaissance consort:

Alto in f' [EL: 4]

Tenor in c' [MMA: 4]

Basset in f [EL: 1]

Bass in c [SB: 16]

Bob Marvin (d. 2018), Woburn (Canada)

'Praetorius' Renaissance consort after originals in
Vienna, Kunsthistorisches Museum (A=466Hz):

Alto in f' [RD: 4]

2 tenors in c' [SB: 4, HG: 5]

Basset in g [RD: 5]

Basset in f [SB: 5]

2 basses in c [EL: 5, MMA: 5]

Moock, Celle (Germany)

2 sopraninos in f" after Rottenburgh [SB: 13; RD:
6, HG: 8]

Soprano in c" after Rottenburgh [SB: 6]

Mollenhauer, Fulda (Germany)

Helder tenor in c' [MMA: 16, 18]

Great bass in c 'Denner' [SB: 15; EL: 7]

Herbert Paetzold, Ebenhofen (Germany)

Basset in f [HG: 7, 9]

Great bass in c [SB: 7; RD: 9, 10; MMA: 15]

3 contrabasses in F [SB: 8, 9, 10; HG: 10, 11, 12,
13, 14; EL: 6, 8, 9, 10]

Sub-contrabass in C [MMA: 6, 7, 8, 9, 10]

Horst Rickels & Ernst Dullemond (The

Netherlands)

Installation: Ten Free Aerophones [SB, RD, HG, EL,
MMA: 1–10]

Yamaha, Shizuoka (Japan)

2 tenors in c' [RD: 15, 17, 18; HG: 15]

4 basses in f [RD: 7; EL: 15; MMA: 11, 12, 13,
14; 17]

Zen-On, Tokyo (Japan)

Basset in f [SB: 16, 18]

The artists about their work

Aspasia Nasopoulou

Ten Dipoles is a collection of ten miniatures of two to three minutes each, inspired by the ten opposites or ‘dipoles’ which, according to a pre-Aristotelian theory, form the basic principles of all elements. To bring out the idea of these pairs of opposites throughout the composition, different combinations of recorders are used – selected from the wide-ranging instrument collection of *Seldom Sene*.

I use some challenging instrumentations which result in unprecedented soundscapes. A few examples:

- in *Limited | Unlimited* (no. 10), a very low setting with one great bass, three contrabasses and a sub-contrabass;
- in *Female | Male* (no. 4), recorders in different pitch standards (A=415Hz, A=440Hz and A=466Hz)
- in *Straight | Bent* (no. 8), a combination of high renaissance soprano and baroque sopranino with modern, square and very low Paetzold instruments;
- in *One | Many* (no. 3) equal instruments: five voice flutes (baroque tenor recorders in d’).

To surpass and challenge the usual sound potential of a recorder quintet and to add a visual dimension to the composition, I asked sound artist Horst Rickels and designer Ernst Dullemond to create a set of new instruments: the Ten Free Aerophones.

The Free Aerophones behave as an ensemble, but also as individual ‘players’. They act in various ways in a lively game with the recorders. Sometimes there is a conversation between both groups. Sometimes, the Aerophones suddenly appear individually, interrupting the recorders one by one or engaging in a short duet. At times, they are all present and they contend with the musicians. The Aerophone ensemble can create a sound world that the recorder quintet has to try to cope with...

Horst Rickels, sound artist

The sound world of the Free Aerophones is, at first hearing, uncontrolled. Related to the recorder, since the prehistory they have chosen other paths to acquire their present, virtuoso status. When judged by criteria applicable to their highly developed brothers and sisters, the recorders, they fail miserably.

As automata, they do not try to outmatch their relatives through the use of advanced technologies and computer controllers to become even faster and more perfect. The power of the Free Aerophones lies in their imperfection, their foolishness, their instability in dealing with their natural element: the wind. They are surprising in their behavior and in the way they move to come to their sounding result. They will rather inspire compassion than admiration. Last but not least, the Free Aerophones show that there are other principles in our world besides the prevailing ones.

The global sound is comparable to that of labial and lingual pipes (organ) and flutes. The difference is the lack of stability in the sound spectrum and pitch through the application of variable air pressure and other disrupting techniques. In one case, a percussive element is incorporated. Aspasia Nasopoulou outstandingly achieves the synthesis of the recorder ensemble and the Ten Free Aerophones with their crooked characteristics. Their special sound and behavior are respected, but also masterfully integrated in the whole composition. The construction of the Ten Free Aerophones by Ernst Dullemond is incredibly effective and beautiful, and it is moving to hear how Seldom Sene shows compassion for these instrumental ‘underdogs’ and spoils them with virtuosity! A unique sound experience. Rare!

Thanasis Deligiannis

When Seldom Sene asked me to write a new piece for them, I wanted to get to know them better. I care to make pieces for (or with) people I can spend time with, to understand how they think and how they play. We explored ideas together through mini-workshops, which was an ideal way for me to write the piece. Although I brought pre-composed material to our sessions, new ideas came up on the spot as a consequence of the ensemble's reaction to our common explorations.

While writing the piece I played on a couple of recorders myself, to understand better how a few ideas work. There are many pieces written for recorders that make use of the voice, as it is very easy to go from blowing into producing sounds that involve the vocal chords. I thought to go a step further, articulating a specific text.

At that time I was reading the poetry of Iacovos Camhis; a sort of diary blog of numerous texts. I asked Iacovos if he could translate a few of them from Greek to English and he happily gave me his permission to use them. For me, the three short poems put together create a sort of trip. They are three different tableaux that change in the same way a dream changes places and people.

My current obsession for major chords and microtonality has shaped the

music content of the piece, which I would say it is not to be found in the serious expressionistic tradition of contemporary music. Rather the opposite, my influences are pop and traditional music.

In *A bit unfair*, the performers interchange roles as recorder players, singers or a mix of both. There is always some vulnerability exposed when instrumentalists are asked to sing or be present with their bodies on stage. This is exactly what touches me: the way performers deal with their own bodies and voices.

Texts by Iacovos Camhis

January

whenever I put a rock in my mouth
the rock travels, first across the city
then along my throat
although I hide no more
the city in my throat
not a single house,
not a single road
and the water of my eyes
from the tiny wharf it comes
although, inside my eyes,
I hide a boat no more
never has a man
come home this wet on a summer day
never has a man
come home so slightly

Little squirrels

Come inside the tree
Let's snuggle like little squirrels
We'll rip our eyes out,
like Lamia did,
to rest
I don't believe you
You don't believe me
But we get along
Because you're pretty
And I'm something you want

A bit unfair

It is strange
Well, it's a bit unfair
Or maybe, I suppose that, like any other thing, it is utterly normal and common
that the older I get, although distances seem to become smaller, the more my
stamina decreases
Making it difficult for me to walk along-- to walk through-- to get to--
For once to complete one journey, just one, just once

Sören Sieg

In 1993 I wrote my first African Suite, and *Mathongo Amnandi* (2018) is already No. 24. This suite is all about dreaming: “mathongo amnandi” means “sweet dreams” in Xhosa, one of the twelve official languages of South-Africa.

The first movement, *Free as a bird*, is about a dream in which you fly freely in the air, watching landscapes, villages, towns, rivers, the sea... You spin round and enjoy moving with total freedom in the air. Musically, it is written in my characteristic

style, which is strongly inspired by African music. I only use major chords and scales, irregular metrics and lots of metre changes. This inspires me a lot, as I believe it gives the music a lot of drive.

“Dream stories” refers to a ritual of my family while I was growing up. Every Sunday morning, we all gathered together in the bedroom of my parents and every member of the family told the dream they had seen that night. This was always very funny, exciting and cosy at the same time. My father was an author and a very good storyteller with a deep voice. It was always a pleasure to listen to his stories. This is the first piece for recorders in which I have used jazz harmonies. Each player tells her “dream” through a little solo – even the contrabass!

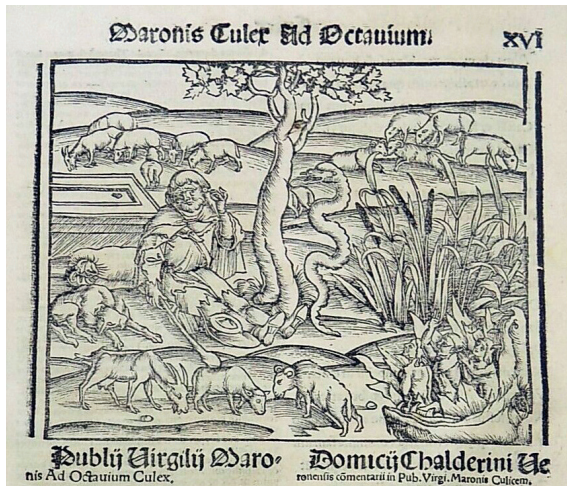
“Blue Earth” is about an astronaut floating in space and looking down at our beautiful mother Earth, the Blue Planet. It is a kind of meditation and a prayer... Musically, it is an improvisation on the sequence presented during the first four bars. This piece also features something new in my music for recorder ensemble: the sopranino recorder! I know that many professional recorder players are skeptical about the smallest recorders, but I am very happy that I decided to use it.

And then.... What is the end of any dream? The “Awakening”. In this movement you will hear Ewe-rhythms, from the Ewe people in Ghana. I find this rhythm very attractive because it pushes you forward, it's very optimistic and joyful. The Paetzold contrabass recorder, with its percussive articulations, drives the ensemble in a powerful way!

Paul Leenhouts

Quo quondam victa furore ('Where once madness excelled') is a narrative musical poem, based on the Culex ('The Mosquito') from the *Appendix Vergiliana*.

This pastoral miniature epic tells the story of a shepherd, who lacks refinement and luxury, but enjoys the pleasures of life as compared with those of a rich man. After tending his flocks from dawn to noon, the shepherd finds a small group of trees and falls asleep in the shade at a murmuring fountain.

and beats it to death with a thick bough. That night, the mosquito appears to the shepherd in a dream, laments its undeserved fate after saving his life, and gives a long description of the underworld and the souls of mythological heroes. When the shepherd wakes up, troubled by his dream he set to work to create an appropriate shrine for the mosquito.

As in an epyllion poem, the composition does not follow a specific meter or rhyme scheme and has no set rules to follow. A mosaic of scattered rhythm patterns is either shared or encapsulated in designated solos for all five counselors of the ensemble.

Chance brings along an enormous snake which has the habit of slithering to the fountain in the middle of the day to plunge itself in the mud to keep cool. When the serpent discovers the sleeping shepherd and is going to attack him. At this moment a mosquito stings the shepherd in the eye. In a reflex he kills the mosquito, jumps up, sees the approaching aggressive snake

De artiesten over hun werk

Aspasia Nasopoulou

Ten Dipoles bestaat uit tien miniatures van elk twee à drie minuten die gebaseerd zijn op de tien tegenstellingen, de 'dipolen', die volgens een voor-aristotelische theorie de basisprincipes vormen van alle elementen. Om het idee van deze tegenstellingen in de compositie naar voren te brengen, heb ik verschillende combinaties van blokfluiten ingezet, geselecteerd uit de omvangrijke verzameling van *Seldom Sene*.

In de compositie maak ik gebruik van uitdagende instrumentaties die ongehoorde klankbeelden opleveren, bijvoorbeeld:

- in *Limited* | *Unlimited* ('beperkt | onbeperkt', nr. 10), een extreem lage combinatie van een grootbas, drie F-contrabassen en een subcontrabas
- in *Female* | *Male* ('vrouwelijk | mannelijk', nr. 4) een combinatie van instrumenten op verschillende diapasons (A=415Hz, A=440Hz en A=466Hz)
- in *Straight* | *Bent* ('recht | gebogen', nr. 8) een combinatie van hoge renaissance- en barokblokfluiten met moderne, vierkante lage Paetzold-blokfluiten
- in *One* | *Many* ('enkelvoud | veelvoud', nr. 3) gelijke instrumenten: vijf voice flutes (barok tenorblokfluiten in d').

Om nog verder voorbij het gebruikelijke klankpotentieel te gaan, om dit uit te dagen, en om een extra visuele dimensie toe te voegen aan de compositie, vroeg ik aan klankkunstenaar Horst Rickels en ontwerper Ernst Dullemond om een set van nieuwe instrumenten te ontwikkelen: de Tien Vrije Aerofoenen.

De nieuwe instrumenten, de Vrije Aerofoenen worden behandeld als een ensemble, maar ook als individuele 'spelers'. Zij treden op verschillende manieren op in een levendig spel met de blokfluiten. Soms ontstaat er een gesprek tussen beide groepen, soms verschijnen de Aerofoenen plotseling individueel, een voor een de stroom van de blokfluiten interrumpend of kort optredend in duo's en soms zijn ze allemaal aanwezig en gaan ze een strijd aan met de musici. Het aerofoon-ensemble kan een

klankwereld oproepen waar het blokfluitkwintet mee om moet zien te gaan.

Horst Rickels,
klankkunstenaar
De klankwereld
van de Vrije
Aerofonen is op
het eerste gehoor
ongecontroleerd.
Gerelateerd aan de
blokfluit hebben zij
vanaf de prehistorie
andere wegen
gekozen om tot hun
huidige virtueuze
status te geraken.

In vergelijking met
de criteria voor hun hoogontwikkelde broeders en zusters, de blokfluiten, falen
zij erbarmelijk. Als automaten pogen zij niet om door gebruik van geavanceerde
technologiën en computersturing hun familieleden de loef af te steken door
nog sneller, nog perfecter te zijn. De kracht van de Vrije Aerofonen ligt in hun
imperfectie, hun 'knulligheid', hun instabiliteit in het omgaan met hun natuurlijke
element: de wind.

Daarbij zijn ze verrassend in hun gedrag en bewegingen om tot hun klankresultaat
te kunnen komen. Eerder zullen zij mededogen genereren dan bewondering. De Vrije
Aerofonen tonen tenslotte dat er nog andere principes in onze wereld bestaan dan de
heersende. Het globale klankbeeld is vergelijkbaar met dat van labiaal- en linguaal-

pijpen (orgel) en fluiten. Afwijkend daarvan is de instabiliteit van klankspectrum en
toonhoogte door het toepassen van een variabele winddruk en andere ontregelende
technieken. In een enkel geval speelt een percussief element mee. Uitstekend maakt
Aspasia Nasopoulou de synthese tussen het blokfluit-ensemble en de Tien Vrije
Aerofonen met hun dwarse eigenschappen. Ze worden gerespecteerd in hun speciale
klank en gedrag, maar tevens meesterlijk geïntegreerd in de gehele compositie.
De constructie van de Tien Vrije Aerofonen door Ernst Dullemond is uitermate
doeltreffend en mooi, en ontroerend hoe Seldom Sene zich over deze instrumentale
'underdogs' ontfermt en virtuoos vertroetelt!

Een unieke klankervaring. Zeldzaam!

Thanasis Deligiannis

Toen *Seldom Sene* mij vroeg om een nieuw stuk voor hun te schrijven, wilde ik hen
eerst beter leren kennen. Ik hecht er aan om stukken te maken voor, of met mensen
met wie ik samen tijd kan doorbrengen, om te begrijpen hoe zij denken en hoe zij
spelen. Tijdens mini-workshops onderzochten we allerlei ideeën en dat was voor mij
een ideale manier om het stuk te schrijven. Hoewel ik vooraf-gecomponeerd materiaal
meenam naar onze sessies, ontstonden er ter plekke nieuwe ideeën als gevolg van de
reacties van het ensemble op onze gezamenlijke ontdekkingstocht.

Al schrijvend aan het stuk speelde ik zelf een stuk of wat blokfluiten om beter te
begrijpen hoe sommige ideeën zouden uitwerken. Er zijn veel werken geschreven voor
blokfluiten die gebruik maken van de menselijke stem, want het is heel eenvoudig om
van het blazen over te gaan naar geluiden die je maakt met je stembanden. Ik wilde
eigenlijk een stap verder, uitdrukking gevend aan een specifieke tekst.

Juist in die tijd was ik als lezer bezig met de poëzie van Iacovos Camhis, een soort
dagboek-blog van talloze teksten. Ik vroeg Iacovos of hij er misschien een aantal
van zou kunnen vertalen uit het Grieks naar het Engels en gelukkig gaf hij mij
toestemming die te gebruiken. Voor mij werken de drie korte werken zo bij elkaar als

een soort trip. Het zijn drie verschillende tableaux die veranderen op dezelfde manier waarop een droom plaatsen en mensen verandert.

Mijn huidige obsessie met majeurekkoorden en microtonaliteit heeft de muzikale inhoud van dit stuk gevormd, iets wat naar mijn mening niet te vinden is in de serieuze expressionistische traditie van de hedendaagse muziek. Eerder het tegendeel, pop en traditionele muziek zijn de invloeden op mijn werk.

In *A bit unfair* treden de uitvoerders op in wisselende rollen, als blokfluitisten, als zangers of als een vermenging daarvan. Er komt altijd een zekere kwetsbaarheid aan bod wanneer men instrumentalisten vraagt om te zingen of om echt met hun lichamen op het podium te staan. Dat is precies wat mij raakt: de manier waarop uitvoerders te werk gaan met hun eigen lichaam en stem.

Teksten van Iacovos Cambis op pagina's 7 & 8

Sören Sieg

In 1993 schreef ik mijn eerste Afrikaanse Suite, en *Mathongo Amnandi* (2018) is alweer nummer 24. Deze suite gaat helemaal over dromen: 'mathongo amnandi' betekent 'droom zacht' in Xhosa, een van de twaalf officiële talen van Zuid-Afrika.

Het eerste deel, *Free as a bird* (*Vrij als een vogeltje*), gaat over een droom waarin je helemaal vrij door de lucht vliegt en kijkt naar het landschap, naar dorpen, steden, rivieren, de zee... Je cirkelt rond en je geniet er van hoe je je totaal vrij door de lucht kunt bewegen. Muzikaal gesproken is het geschreven in de stijl die mij echt eigen is, sterk geïnspireerd door Afrikaanse muziek. Ik gebruik alleen majeurekkoorden en –toonladders, ongeregelde ritmes en heel veel wisseling in maatsoort. Dat inspireert mij enorm, want volgens mij geeft het de muziek een geweldige stuwkracht.

Dream stories (*Droomverhalen*) verwijst naar een gezinsritueel uit mijn jeugd. Elke zondagochtend kwamen wij bij elkaar in de slaapkamer van mijn ouders en

ieder lid van het gezin vertelde over zijn of haar droom van die nacht. Dat was altijd heel leuk, vol opwinding en tegelijk heel knus. Mijn vader was schrijver en een heel goede verteller met een zware stem. Het was altijd geweldig om naar zijn verhalen te luisteren. Dit is het eerste stuk voor blokfluiten waarin ik jazzharmonieën heb gebruikt. Elke speler vertelt haar 'droom' in een kleine solo – zelfs de contrabas!

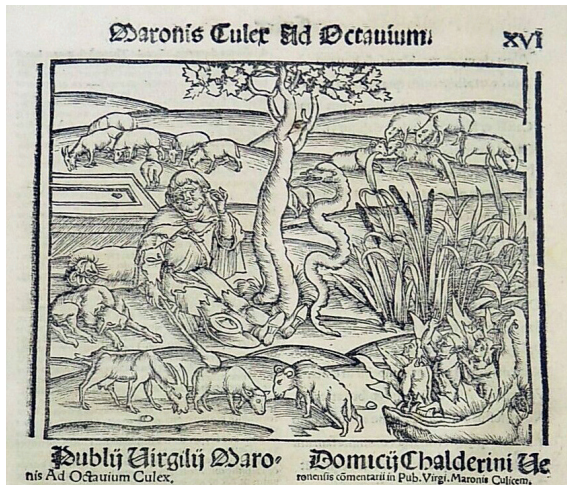
Blue Earth (*Blauwe aarde*) gaat over een astronaut die in de ruimte zweeft en omlaag kijkt naar onze prachtige moeder Aarde, de Blauwe Planeet. Het is een soort meditatie en een gebed... Muzikaal gezien is het een improvisatie op de sequens die in de eerste vier maten gepresenteerd wordt. Dit stuk gebruikt bovendien iets wat nieuw is in mijn muziek voor blokfluitensembles: de sopraninoblokfluit! Ik weet dat veel professionele blokfluitisten sceptisch zijn over de kleinste blokfluiten, maar ik ben er heel gelukkig mee dat ik besloot om hem te gebruiken.

En dan... Hoe eindigt een droom? Met de *Awakening*! In dit deel hoor je ritmes uit de muziek van het Ewe-volk uit Ghana. Ik vind dit een heerlijk ritme, want het duwt je vooruit, het is heel optimistisch en vol vreugde. De Paetzold-contrabasblokfluit met zijn percussieve articulatie stuwt het ensemble met lekker veel kracht!

Paul Leenhouts

Quo quondam victa furore ('Waar ooit waanzin overwon') is een verhalend muzikaal gedicht dat gebaseerd is op de *Culex* ('De muskiet') uit de *Appendix Vergiliana*.

Dit pastorale mini-epos vertelt het verhaal van een herder, wie het ontbreekt aan verfijning en rijkdom, maar vergeleken met een rijk man wel geniet van de genoegens van het leven. Nadat hij van zonsopgang tot de middag voor zijn kudde heeft gezorgd, ontdekt de herder een groepje bomen en valt in slaap in de schaduw bij een murmelende fontein.

Het toeval wil dat er een enorme slang aankomt die de gewoonte heeft om op het midden van de dag naar de fontein te glibberen en zich daar in de modder te gooien om koel te blijven. Als de slang de slapende herder ontdekt, wordt hij kwaad en wil hij hem aanvallen. Juist op dat moment wordt de herder door een mug in zijn oog gestoken. In een reflex doodt hij de mug, springt

op, ziet dan de agressieve slang komen en slaat die dood met een dikke tak. 's Nachts verschijnt de mug aan de herder in een droom, klaagt over zijn niet-verdiende lot nadat hij het leven van de herder had gered en geeft een lange beschrijving van de onderwereld en de zielen van mythologische helden. Als de herder, gekweld door die droom, wakker wordt, gaat hij een passend grafteken bouwen voor de muskiet.

Net zo als in een *epyllion*-versvorm heeft de compositie geen specifieke maatsoort of rijmschema en worden er geen vaste regels gevolgd. Een mozaïek van verspreide ritmische patronen wordt soms gedeeld of soms ingekaderd in speciaal ontworpen solo's voor alle vijf ambassadeurs van blokfluitensemblespel.

Seldom Sene is a group of five musicians with a mutual passion for consort playing. With a combined interest in the interpretation and performance of both early and contemporary music, these highly skilled and dynamic players each bring a wealth of expertise, creativity, passion and virtuosity to the ensemble. The musicians originate from Germany, England, Spain and Holland and met whilst studying at the Amsterdam Conservatoire. They perform on a collection of over 75 different recorders, including a variety of Renaissance, Baroque and modern instruments.

Whilst searching for repertoire for their debut concert programme, one of the first pieces to catch their attention was *Seldom sene* by the English composer Christopher Tye (c1505-1573)

- a short work full of beauty, precision and striking rhythmic complexity that they felt captured the essence of their vision which is to perform unique and compelling repertoire at a standard that is seldom seen and heard.

Seldom Sene has been awarded several prizes at international chamber music competitions, among them the Interpretation Prize at the 17th International Chamber Music Competition in Illzach (France) for their performances of contemporary music by Käser, Rzewski and Geysen. In September 2014 they won the First Prize, the Audience Award and the Press Prize of the International Van Wassenaer Early Music Competition, which took place during the Utrecht Early Music Festival. The ensemble has received financial support from the Dutch Fund for the Performing Arts and the Prins Bernhard Cultuurfonds.

The quintet performs in renowned venues, series and festivals throughout Europe. This is their fifth album for Brilliant Classics and the first one exclusively devoted to contemporary music, after *Taracea*, *El aire se serena*, their own arrangement of Johann Sebastian Bach's *Goldberg Variations* and *Delight in Musicke* with the soprano Klaartje van Veldhoven.
www.seldomsene.com

Blokfluitkwintet **Seldom Sene** werd in 2009 opgericht door vijf musici met een gezamenlijke hartstocht voor het spelen in een consort. Met hun gedeelde belangstelling voor de interpretatie en uitvoering van zowel oude als hedendaagse muziek brengen deze hoogst begaafde en dynamische musici een werkelijke rijkdom aan deskundigheid, creativiteit, passie en virtuositeit bijeen binnen dit ensemble. De musici zijn afkomstig uit Duitsland, Engeland, Spanje en Nederland en ze ontmoetten elkaar tijdens hun studie aan het Conservatorium van Amsterdam. Voor hun concerten gebruiken ze meer dan vijfenzeventig verschillende renaissance-, barok- en moderne blokfluiten.

Op zoek naar repertoire voor hun debuutprogramma was *Seldom sene* van de Engelse componist Christopher Tye een van de eerste stukken die hun aandacht trokken – een kort werk vol schoonheid, precisie en opvallende ritmische complexiteit dat naar hun gevoel de essentie weergaf van hun streven: het uitvoeren van uniek

repertoire op een niveau dat slechts zelden gezien of gehoord wordt.

In 2011 werd het ensemble door een unanieme beslissing van de vijf juryleden de Prijs voor Interpretatie toegekend bij het 17e *Concours International de Musique de Chambre d'Ilzsch* (Frankrijk) voor hun vertolkingen van hedendaagse werken van Geysen, Käser en Rzewski. Op 6 september 2014 mochten zij de eerste prijs, de publieksprijs en de persprijs in ontvangst nemen op het prestigieuze Internationale Van Wassenaer Concours voor oude muziek ensembles, geïntegreerd in het Festival Oude Muziek Utrecht. Zij hebben diverse subsidies van het Fonds Podiumkunsten en het Prins Bernhard Cultuurfonds ontvangen voor de première van nieuwe composities en de productie van concerten in binnen- en buitenland.

Seldom Sene concerteert regelmatig in befaamde series en op festivals in heel Europa. *Not a single road* is hun vijfde album voor Brilliant Classics en hun eerste met exclusief hedendaags repertoire, na *Taracea*, *El aire se serena*, J.S. Bach – *Goldberg Variations* en *Delight in Musicke*, die lovend werden ontvangen door de nationale en internationale pers.

Special thanks to:

*Petri Arvo · Ernst Dullemond · Matthias Havinga · Sarah Jeffery · Lorenzo Lio
 José María Martínez Ruiz · Thijs Weststrate
 Stadsherstel Amsterdam*

*Our heartfelt thanks to all members of the Seldom Sene Lounge,
 who supported this recording with their donations*

Recording: 15-17 December 2018. Schuilkerk De Hoop, Diemen, The Netherlands
 Recording, editing and mastering: Andrea Friggi
 Photos of Seldom Sene: Sarah Wijzenbeek
 Photos of the Ten Free Aerophones: Ernst Dullemond (p.5) and Inge Vlугter (p.12)
 Cover photo: José María Martínez Ruiz
 © & © 2019 Brilliant Classics